

ČESKÝ LÉKAŘ V AFRICKÉ MISII

Moji milí,

tentokrát místo dopisu posílám fax. Text jsem napsal na počítači na bozoumské misi a zprávu odesílám od pana Bulla, i když jsem ji původně chtěl zaslat z Boara, přes které jsem tento týden jel do Bouaru pro ob vazový materiál, jenž se mi podařilo získat od několika sponzorů ještě před mým odletem z Prahy.

Tehdy mi otec Anastasio přislíbil, že mé balíčky doručí do Itálie, kde budou společně i s dalším nákladem určeným pro zdejší karmelitánské misie umístěny do kontejneru a přepraveny lodí do Afriky. Tohoto osvědčeného a celkem i spolehlivého způsobu dopravy využívají karmelitánští misionáři dvakrát do roka.

Moje cesta do Bouaru byla klidná, ale náročná, poněvadž jsem asi 150 km řídil terénní Toyotu v noci. Představte si v divočině úplnou tmou, ze které se může kdykoliv nečekaně vynořit silniční lupič, který nejdřív střílí, a potom krade a malý nákladáček poskakující po prašných a hliněných cestách plných výmolů, který si "statečně" razí cestu vpřed. Není to tak trochu horor? Dá se však říci, že na africké cesty jsem si už jakžtakž zvykl, protože užívám auto každý den. Na misi mi zapůjčili malý Citroen CV3, abych se i v noci mohl včas dostat k pacientům do nemocnice.

Od doby, co jsem naposledy psal domů, už uběhly zase čtyři týdny. Nyní začínám v Africe již pátý měsíc. Třetinu pobytu mám za sebou. I když si postupně zvykám na klima a i na práci v nemocnici, přesto se cítím stále unavenější. Není ani příliš divu, vždyť během posledních šesti týdnů jsem byl v nemocnici jediným lékařem. Černý doktor musel na delší čas nutně odcestovat, aby se jako šéf subprefektury zabýval rozsáhlou epidemií meningitis, která vypukla na hranicích s Čadem.

Po dvě noci hostila naše misie výpravu "Lékařů bez hranic", kteří přiletěli z Evropy právě kvůli této epidemii a kteří přivezli i do naší nemocnice některé potřebné léky. Díky Bohu, zdejší oblast byla před meningitis uchráněna a epidemie se sem naštěstí nerozšířila. Případy tohoto nebezpečného onemocnění jsem tu zaznamenal jen ojediněle. "Lékaři bez hranic" měli s sebou počítač s anténou na přenos přes družici. Docela šikovná věc. Hned jsem toho využil a poslal k tatínkovi e-mail. Doufám, že došel.

Zatím mám za sebou 56 operací a nějaké drobnosti jako jsou repozice zlomenin, luxace aj. V nemocnici se někdy setkávám až s neuvěřitelně zajímavými případy, které si i vyfotografuji. Tak například minulý týden jsem operoval mimoděložní těhotenství. Dítě bylo již mrtvé, ale i tak se mezi střevními kličkami dožilo asi 8 měsíců. Něco takového se jen tak hned nevidí.

Často se ani nevyhnu psychickým zátěžím. Událost, o které se chci zmínit, se stala předevcírem,

kdy zoufalí a úplně vyčerpaní rodiče přinesli v noci na zádech ze 40 km vzdálené vesnice čtyřletou holčičku, která ráno upadla na kořen stromu a propíchla si břicho a tlusté střevo. Bylo nutné děvčátko okamžitě podrobit operaci. Měl jsem k dispozici jen děsně humpolácké nástroje a nitě pro dospělé, protože zdejší nemocnice zcela postrádá vybavení umožňující operovat dětské pacienty, a jelikož zde ani není možnost intubovat, musel jsem operovat dítě v šikmé poloze hlavou dolů, protože po celou dobu operace úporně zvracelo a hrozilo zadušení.

Hlavní ale je, že si už dnes malá holčička hraje s panenkou od tety Majky Illkové.

Z hraček, které jste mi poslali, mají děti velikou radost a já se je snažím postupně rozdávat tak, aby mi pokud možno vystačily na celý rok.

Protože pro mnoho obyvatel ve Středoafričské republice jsou operace finančně nedostupné, začal jsem operovat kýly v lokální anestezii, a tím jsem docílil snížení ceny této časté operace asi na třetinu.

Také se mi i konečně podařilo umluvit pana Bulla, aby začal s instalací slíbeného RTG. Možná se stane zázrak a v buši bude existovat nemocnice s fungujícím ECHO a RTG.

Asi se za mne spousta lidí modlí, protože bozoumská nemocnice nám začíná fungovat na místní poměry docela dobře. Úmrtnost našich pacientů je až obdivuhodně nízká. Zatím zemřeli jen tři lidé, ale ti všichni byli operováni již v kritickém stavu, kdy operace byla jen pokusem o záchranu. Stále častěji se množí případy, kdy k nám přicházejí pacienti i z hodně vzdálených měst, kde je též nemocnice, jako Bouar, Boccaranga či Carnot. No, asi začínáme mít, díky Vaším modlitbám, dobrou pověst.

Během posledního měsíce jsem měl i možnost se trochu blíže seznámit se životem zdejších lidí. Hlavně díky sestře Marině, ke které jsem se mohl někdy připojit, když měla katechezi v buši, nebo když v buši byla sloužena mše svatá. Sestru Marinu doprovázím rád, protože má velmi milou a přátelskou povahu, asi jako u nás pater Kája, a všichni v buši, dospělí i děti, ji milují. Pohostinní vesničané nás několikrát pozvali i do svých chatrčí uplácáných z hlíny. Jejich příbytek byl velmi prostý a nuzný. Na udusané hlíně leželo pár rohoží na spaní a na dřevěném stole stála petrolejka. S povděkem jsme ochutnali koule z manioku a opečené polodivoké kuře (teprve nyní si uvědomuji, jak jsou kuřata u nás strašně vykrmená). To všechno se jedlo samozřejmě rukama a ze společné mísy.

K mým nezapomenutelným zážitkům patří i noční mše sloužená na Bílou sobotu pod širým nebem v malinké vesničce ztracené v buši.

Představte si, jak šplhám na strom a z něho krkolomně zavěšuji na malý kamenný kostelík několik zářivek, které jsme i s benzinovým generátorkem přivezli z Bozoumu.

Lidé v buši jsou v porovnání s bozoumskými ještě chudší a prostší, a tak snad právě proto se dosud nezapomněli umět radovat i z těch nejjednodušších maličkostí, které je obklopují. Spontánní radost z elektrického osvětlení, které tu vůbec neznají, a ze mše svaté, kterou zde mívají vždycky jen za několik měsíců, způsobilo, že již asi uprostřed mše se začali vesničané pohupovat a potleskávat a závěrečná část bohoslužby už jen plynule přecházela v malou vesnickou slavnost, při níž všichni plni temperamentu začali tancovat okolo tamtamu. Nechtělo se nám zůstat stranou, a tak jsme se také přidali včetně otce Sebastiana, Inda, který sloužil mši. Když černoši uviděli "svého" kněze tancovat společně s nimi, začali nadšeně vykřikovat, a potom jsem už jen stěží rozpoznal ve tmě a v oblacích prachu mihající se hlavy a ruce rozjásaných a poskakujících černochoů v divokém rytmu bubnů.

Včera odpoledne (10.5.) jsem zavítal také do vesnice vzdálené od nás asi 15 km, abych se podíval na slavnostní zásrubní tance kočovného muslimského kmene MBORORO. Kočovní pastevci byli při tanci ověšeni nejrůznějšími korálky, tváře měli pomalovány a z jejich pestrobarevného oblečení mi doslova přecházel zrak. Byla to velkolepá podívaná a vzhledem k tomu, že jsem den předtím některé domorodce tohoto kmene svezl autem, byli jsme na slavnosti vítanými hosty a mohl jsem si udělat i pár fotografií.

To, že jsem mohl fotografovat, nebylo jen tak samo sebou, protože fotografování a filmování je ve Středoafričské republice úředně značně omezeno a je velmi problematické. Každý, kdo má v úmyslu něco vyfotografovat nebo nafilmovat, se vystavuje nebezpečí, že rozhořčený dav černochoů

se nelítostně na něho vrhne a fotografický aparát nebo kameru mu neúprosně zabaví. Záleží především na náladě těch, které chceme fotografovat, ale i těch, kteří přihlížejí.

Filmy k vyvolání Vám pošlu po sestře Marině, která se už zanedlouho bude vracet do Uruguaye.

Co se týče mého zdraví, zatím si opravdu nemohu stěžovat. Jen občas mám nějaké krátké střevní potíže, ale to se zde ani za nemoc považovat nedá.

Mějte se všichni pěkně, vzpomínám na Vás i na obě babičky a pozdravujte všechny, kteří se na mě ptají a na mě vzpomínají. Budu se snažit se zase brzy ozvat.

Marcel